STICHTING LUCHTOORLOG ONDERZOEK DRENTHE

DE SCHIJNWERPER

Term: October | Issue 5 | Date: October 20, 2018

Tekst en redactie: Secr. Peter van der Weide

VERHAAL ACHTER DE GRAVEN: HARDENBERG

Op 15 september gaf SLO-Drenthe een lezing over de lokale luchtoorlog te Hardenberg, in het Veteranen OntmoetingsCentrum. Na een hartelijk ontvangst werd presentatie voorbereid en konden de materialen en voorwerpen worden klaargezet in de prachtige Indische Kamer.
Secretaris Peter van der Weide opende de lezing met een introductie en uitleg van de vele werkzaamheden van de Stichting. Voorzitter Rob Wethly vervolgde met de daadwerkelijke lezing.
De craches werden, op basis van nationaliteit, chronologisch behandeld. Op deze wijze werd het verloop van de luchtoorlog duidelijk, zonder te verzanden in een droge opsomming van feiten.
Tijdens de lezing klonken interessante vragen van bezoekers en geïnteresseerde verenigingen. Dit bracht een mooie uitwisseling van informatie en foto's te weeg.
Na afloop nam penningmeester Harrie Peters de bezoekers mee naar de Indische Kamer voor de materialen en vele gedetaileerde vragen.
Graag bedanken wij het V.O.C. van Hardenberg voor de uitnodiging en het prachtige presentje in stijl voor het bestuur en onze actieve en bijzondere begunstigers.

LOST WINGS EMMEN AFGEROND!

Na de grote, onthulling van het 1e Lost Wings paneel in 2017 te Zwartemeer, is nu het laatste paneel geplaatst in Loeksham (Wilhelmsoord).
Harrie Peters (SLO-Drenthe) monteer de het eerste paneel van een Brits toestel te Zwartemeer en eindige hier met een Duitse jager .De gemeente Emmen is klaar. Volgende stap; Duitsland!

TERUGKEER NAAR ZWARTEMEER

Op 17 en 18 november zal de Stichting Luchtoorlog Drenthe voor de tweede keer meehelpen een expositie in te richten over de oorlog in en rondom het Drentse Zwartemeer. Aanleiding is de presentatie van het boek van dhr. Lübbers over de oorlog in het dorp, aan de hand van interviews met bewoners en oudbewoners van het dorp.

LUFTWAFFE FUNKMEßSTELLUNG MARDER

In deze uitgave van ons blad, vertellen wij in twee delen het verhaal over het radarsysteem: de Luftwaffe Funkmeßstellung Marder, Ten Arlo nabij de gemeente Hoogeveen.
In deel 1 werd het ontstaan en de werking van de Funkmeßstellung Marder verteld, tot aan het jaar 1943. In deel twee wordt het verhaal verteld van 1943 tot en met 1945.

Rob Wethly, voorzitter SLO Drenthe

LUFTWAFFE FUNKMEßSTELLUNG MARDER 2

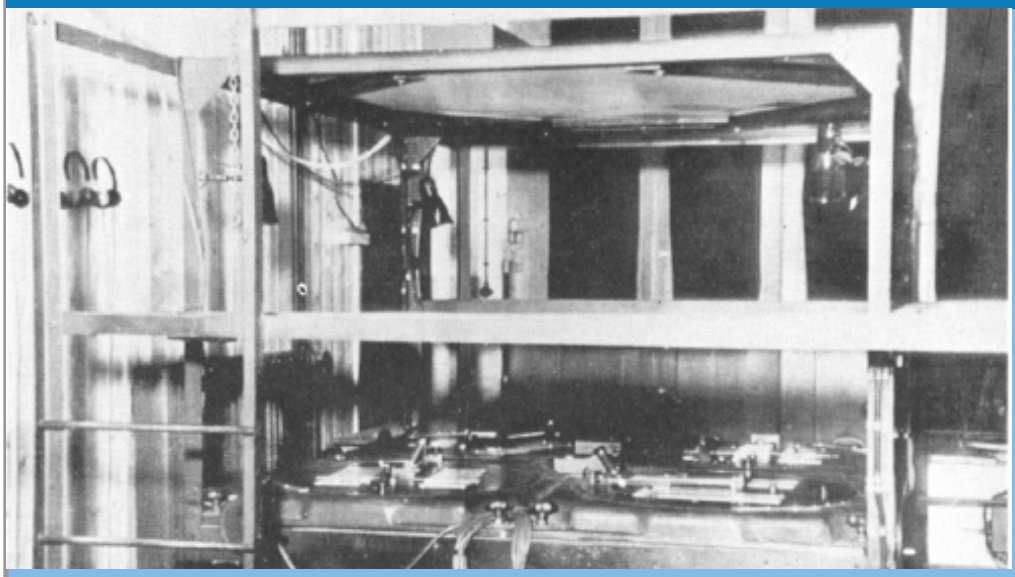

Zodra de Freya AN mit Kuh FuMG 450 radarantenne (het primaire radarsysteem) de geallieerde vliegtuigen detecteerde werd deze informatie doorgegeven aan de gevechtsleiding.
De coördinaten werden vervolgens bepaald en aan de centrale Duitse luchtverdediging doorgegeven en zodra Duitse nachtjagers zich in de buurt van de locatie van de geallieerde vliegtuigen bevonden, werden deze door het Funkmeßstellung doormiddel van de Wurzburg Riese FuSE 65 radarsystemen naar hun doel geleid.

De Funkmeßstellung stuurde meestal nachtjagers van het type Dornier Do 17, Junkers Ju 88 of Messerschmitt Me 110 aan. Nederland was verdeeld in nachtjagerzones "Nachtjagdräum" van 40 kilometer rond iedere radarstelling, deze zones op hun toerbeurt overlapte elkaar zodat de radar-stellingen de begeleiding van elkaar naadloos konden overnemen.
Het gebied wat onder controle Funkmeßstellung Marder viel bestrijkte Zuid en Midden-Drenthe, een deel van Overijssel en Friesland.
Ten noorden van Funkmeßstellung Marder bevond zich Funkmeßstellung Gazelle (Veendam) en ten oosten bevond zich Funkmeßstellung Leghorn (nabij Lingen).

Radarstellingen zoals Funkmeßstellung Marder waren in staat om de Duitse nacht-jager tot op 100 meter van hun doel te dirigeren, het punt dat beide radarsignalen elkaar overlapte. Zodra er na de aanval door de Duitse nachtjager maar één signaal over bleef en de Duitse nachtjager per radio zijn afschot bevestigde was het geallieerde vliegtuig uitgeschakeld.
Indien er maar één signaal over bleef en de Duitse nachtjager zich niet meer per radio melden was deze door het geallieerde vliegtuig uitgeschakeld.
Als de geallieerde bommenwerpers dicht bij elkaar vlogen dan was vanuit het te ontvangen signaal niet mogelijk om vast te stellen

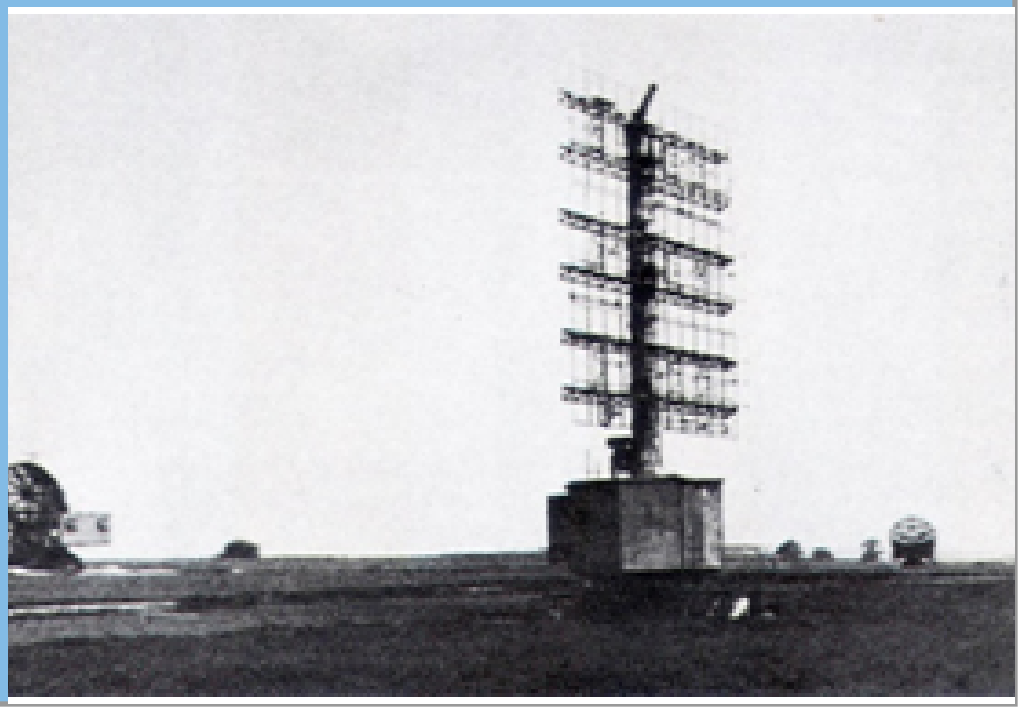

LUFTWAFFE FUNKMEßSTELLUNG MARDER 2

hoeveel geallieerde bommenwerpers het waren.
De bezetting van Funkmeßstellung Marder bestond uit personeel van de Luftwaffe (waaronder ook vrouwen), de volgende Luftwaffe onderdelen waren hier gelegerd 13./ Flugmelde-Leit Kompanie, III./LnRgt 201 en vanaf 2 september 1944 22./ Flugmelde-Leit Kompanie, III.LnRgt 223.
Funkmeßstellung Marder heeft vanaf mei 1942 een bijdrage geleverd aan de Duitse luchtverdediging en heeft een zeer belangrijk aandeel gehad (binnen een straal van ongeveer 40 kilometer rond Ten Arlo) bij het neerhalen van geallieerde bommenwerpers gedurende de vele nachtaanvallen van Bomber Command op Duitsland.
Funkmeßstellung Marder is op 9 april 1945 door de aanwezige Duitse troepen voor een groot deel vernietigd en zijn verschillende barakken in brand gestoken waarna Funkmeßstellung Marder door de Duitse troepen werd verlaten.
Na de oorlog is Funkmeßstellung Marder verder ontruimd en tijdens de aanleg van de A-28 zijn een aantal aanwezig gebleven funderingen verwijderd.
De stenen bunker is in 2002 gesloopt om plaats te maken voor bedrijfsgebouwen waaronder een bollenmesterij.
Van één Wurzburg Riese FuSE 65 radarsysteem is de betonnen sokkel Regelbau V229 tot op heden bewaard gebleven. Diverse barrakken van het voor-malig NAD-kamp zijn tot in de zestiger jaren in gebruik geweest voor huisvesting van diverse groepen bewoners.

Rob Wethly
Voorzitter SLO-Drenthe

CANADEES CADEAU

Als waardering voor het werk van onze stichting met betrekking tot de oorlogsgraven in Schoonebeek en hebben we een bijzondere verrassing mogen ontvangen. Negen Engelstalige boekjes van de serie “The Dutch in Wartime series”, deze serie is ontstaan na een oproep van de in Canada woonde Tom Bijvoet in de Canadese krant voor de Canadese Nederlanders “De Krant”, in deze oproep werd gevraagd aan de naar Canada geëmigreerde Nederlanders die de tweede wereld oorlog hebben meegemaakt om hun verhalen en ervaringen uit die tijd te delen.
De response was massaal en de vele bijzondere en indrukwekkende verhalen zijn na te zijn geverifieerde opgetekend in deze serie van negen boekjes:
The Invasion. Under Nazi Rule. Witnessing the Holocaust. Resisting Nazi Occupation. Tell your Children about us. War in the Indies. Caught in the Crossfire. The Hunger Winter. Liberation.

Dankjewel, Gus van Heusden, voor dit bijzondere cadeau.

F/SGT GEORGE HERBERT GITTINS DFM

George was de jongste van de vier kinderen van Harry en Annie Gittins, een boerenfamilie uit Herefordshire. Engeland. Toen George 12 was, verhuisde de familie naar Clifton Court Farm, Worcestershire, waar hij de basisschool, afrondde. Hij stond bekend om zijn energieke en avontuurlijke natuur.
Hij ging bij de RAF kort na het uitbreken van de WO2 en werd opgeleid als boordschutter. Nadat hij zijn training afrondde, werd hij bij het 150ste Squadron ingedeeld. Daar vloog hij met succes twee missies waarvoor hij de Distinguished Flying Medal (DFM) betoonde moed verdiende.
Hij vloog 30 missies met het 150ste Squadron. Toen het 150ste Squadron naar Noord Afrika werd overgeplaatst, ging hij naar het 101ste Squadron.
Op de avond van 18 november 1943 vloog het Squadron als deel van een grote luchtvloot over Berlijn, toen George’s vliegtuig werd neergeschoten en neerstortte vlakbij Schoonebeek.
Alle bemanningsleden kwamen om het leven en werden later begraven op de begraafplaats van Schoonebeek.
Na het ontvangen van een dossier met George’s medailles en andere relevante historische documenten en papieren, besloot ik meer onderzoek te doen. Dit viel samen met Rob Wethly die hetzelfde deed vanuit Schoonebeek. Bij puur toeval troffen wij elkaar online en kon ik hem alle informatie geven over George en heeft hij mij geholpen met mijn onderzoek.
Dit spoorde mijn vrouw June, broer John en mijzelf aan om Schoonebeek te bezoeken, Rob te ontmoeten, George’s graf te zien en te horen wat Rob en anderen deden. Die reis was zo succesvol, dat June en ik 2x terug zijn geweest voor 4 Mei, waarbij we andere nabestaanden ontmoetten. We zijn goede vrienden geworden van Rob, Claudia en hun gezin en de andere leden van de historische groep.
Wij voelen ons zo welkom tijdens ons verblijf in Schoonebeek dat het een plezier is om op bezoek te komen, niet alleen maar een plicht.

Clive Gittins - neef

DE ZOEKTOCHT NAAR STIRLING BF579 LS-V RAF 15 SQN

TER NAGEDACHTENIS AAN RADIOTELEGRAFIST EN BOORDSCHUTTER FRANK A. DALTON

Duitse Gevechtsrapporten:

Naar inschatting werden 6 toestellen van de Luftwaffe's IV./NJG1 naar de 14 Britse Short Stirling's gezonden die mijnen legden bij de Friese Waddeneilanden tussen 01.20 en 01.33.

De Staffelkapitän Oblt. Szameitat (verbonden aan het IV./NJG1 te Leeuwarden tussen 13 juni en 25 juli 1943) maakte een 1. Welle (aanvalspatrouille) in kwadrant Tiger in een Do217 N D5+MN tussen 00.17 en 02.17. Daarbij schoot hij de 15 Squadron Short Stirling BF579 LS-V neer.

De Duitse luchtverdediging van kwadrant Tiger werd gecoördineerd met de radar van de Tiger Stellung op het eiland Terschelling. De Short Stirling BF579 LS-V werd gedetecteerd en aangevallen om 01.28 op een hoogte van 700 meters boven zeeniveau, 30 kilometer ten noordwesten van Terschelling.

De bemanning van de Short Stirling MK III, BF579 LS-V

Achterste rij van links naar rechts: radiotelegrafist schutter Sgt Frank Albert Dalton, bommenrichter Sgt Victor Harrisson Shea, boordwerktuigkundige Sgt Joseph Eccles en boordschutter Sgt William Henry Dickinson. Voorste rij van links naar rechts: navigator Sgt James Joseph Close, piloot Sgt John Hall en boordschutter Sgt James Anderson Davie.

In de nacht van 3 op 4 juli 1943 vertrekt de Short Stirling MK III, BF579 LS-V van RAF Mildenhall voor een "Gardening mission" (Tuinier missie) oftewel het leggen van zeemijnen dicht bij de Friese Waddeneilanden. Zij verdween zonder enig spoor. Sindsdien is er niets meer vernomen, geen enkel bemanningslid heeft het overleefd. Zij hebben allen een ongemarkeerd graf in de Noordzee, hun namen staat op het Runnymede Memorial.

STAFFELKAPITÄN OBLT. SZAMEITAT

De Staffelkapitän Oblt. Szameitat (19-12-1919 / 2-1-1944). Was een Duitse nachtjager 'Ace' en drager van het Ridder- kruis van het IJzeren Kruis. Szameitat claimde 29 over-winningen waarvan 28 bij nacht. Hij sneuvelde tijdens een noodlanding op de Bückeberg nabij Berggasthaus in januari 1944.

75 JAAR LATER

12 juli 2018.

Sarah Jane stuurt mij een bericht via Facebook:

Ik kreeg uw naam door via de British and Commonwealth pagina. Ze hebben mijn oudooms Short Sterling nog steeds niet gevonden die neergeschoten is in zee dichtbij Holland en hij is nog altijd vermist.

Heeft u enige informatie die mijn familie kan helpen, hij is nog altijd vermist. Dank u, Sarah.

Helaas heeft mijn onderzoek deze laatste maanden geen cruciale informatie opgeleverd en blijven de vragen onbeantwoord.

Rob Wethly, Voorzitter SLO-Drenhte

LOST WINGS ALPHEN AAN DEN RIJN

Graag zou ik iets willen vertellen over ons Project Halifax MZ 297 in Alphen aan den Rijn.
Mijn vader Gerrit Vos , 87 jaar oud, heeft in de tweede wereldoorlog veel gezien en meegemaakt. Vaak vertelde hij mij de verhalen over de oorlog, meestal iets geromantiseerd want als jonge knul vond hij het toen vooral heel spannend en avontuurlijk. De afgelopen jaren vertelde hij steeds meer over het vliegtuig dat neergestort was vlakbij zijn huis in de nacht van 16 op 17 juni 1944.

Hij vertelde dat het die nacht in 1944 al heel onrustig was, en er urenlang vliegtuigen over kwamen. In de verte hoorde hij een jankend geluid dat steeds dichterbij kwam en steeds luider werd. Opeens werd het boven zijn slaapkamer heel licht en kwam er een zware, brandende bommenwerper over. Hij hoorde het gierende geluid van op volle kracht draaiende motoren waarmee de piloot wanhopig probeerde het toestel in de lucht te houden. De bemanning heeft waarschijnlijk niet gezien dat de polder daar 4 meter hoger ligt want het vliegtuig sloeg te pletter tegen de dijk van de dijksloot ongeveer 150 meter van het huis van mijn vader. De brandende brokstukken verspreidden zich over de weilanden en sommige huizen werden beschadigd. Mijn vader heeft door het dakraam gekeken en hoorde het kermen van de bemanningsleden. door de Duitsers en de De plek werd al snel afgezet omgekomen bemanningsleden werden gekist en naar de Algemene begraafplaats Oud Leusden gebracht.

Deze gebeurtenis heeft diepe indruk gemaakt op mijn vader, en later kwam het besef van de omvang en tragedie van de oorlog. 4 en 5 mei herdenkingen, daar werd bij ons thuis altijd bij stilgestaan omdat we nooit mogen vergeten hoe waardevol vrijheid is. En omdat er zoveel mensen zijn die hun leven hebben gegeven voor deze vrijheid.
Mijn vader had al jarenlang de wens dat er op de plek van de neergestorte Halifax een gedenkplek zou komen. Daar staat nu een winkelcentrum genaamd de Herenhof. Een andere ooggetuige was al eerder met het plan hiervoor naar de gemeente Alphen aan den Rijn gegaan. Helaas is deze man overleden en heeft mijn

LOST WINGS ALPHEN AAN DEN RIJN

vader het stokje overgenomen. De regionale omroep Studio Alphen heeft op 5 mei 2015 een documentaire uitgezonden over de oorlog en deze vliegtuigcrash. Het verhaal van Gerrit Vos. Hierin spreekt hij zijn wens uit voor een herinneringsplek.

Jarno Haze heeft na het zien van deze documentaire contact opgenomen met mijn vader. Hij kende ook via zijn familie deze verhalen over de Halifax.
Jarno bracht ons in contact met Rob Wethly van Stichting Luchtoorlog Onderzoek Drenthe. Rob heeft via deze stichting ontzettend veel onderzoek gedaan over de vliegtuigcrash.
We kregen heel veel informatie, feiten en beeldmateriaal. De bemanningsleden kregen een naam en een gezicht.
Het was de bemanning van Halifax MZ 297 WL-Z van 434 squadron Royal Canadian Air Force.
We kregen een uitgebreide map foto's, namen ,rang, functie,taak en land van herkomst en onderscheidingen die ze hadden gekregen. Zelfs nog familie-informatie en het aantal missies.

Met al deze informatie zijn we naar de gemeente gegaan en een verzoek ingediend voor een gedenkplek. Uiteindelijk hebben we subsidie gekregen via het erfgoedfonds. Op 4 mei jl hebben Jarno en ik een live interview gegeven voor omroep West over dit project. Vooraf was mijn vader geïnterviewd . Ook hebben we er een schoolproject project aan gekoppeld en hebben we een gastcollege gegeven. Op 13 juni is de gedenkplek onthuld door de wethouder en mijn vader en de zoon van Jarno. Er was erg veel media aandacht. De basisschool was ook aanwezig en hebben een gedicht voorgedragen.
We vinden het belangrijk dat ook de jongere generatie hierbij betrokken wordt.
Stichting Luchtoorlog Onderzoek Drenthe heeft een bord gemaakt met de namen en foto's van de bemanningsleden. En het verhaal van de gebeurtenis op deze plek. Tevens staat er een betonnen bank met een graffiti schildering van het vliegtuig. Daarbij zijn 7 vredesduiven afgebeeld die de 6 Canadese en 1 Britse bemanningsleden symboliseren.

Tot slot zijn wij heel veel dank verschuldigd aan Rob Wethly en Stichting Luchtoorlog Onderzoek Drenthe voor hun hulp en onderzoek.

Anjo Duijkers-Vos en Jarno Haze

DE FOCKE WULF VAN WEITEVEEN

In ons vorige nummer maakten wij bekend, dat na 20 jaar, het onderzoek naar een Duitse crash te Weiteveen, eindelijk kon worden afgesloten. Harrie Peters, penningmeester van de SLO-Drenthe en hoofdonderzoeker van deze crash, had de hoop bijna opgegeven.

Het is Donderdag 10 februari , een koude heldere winterdag. De Amerikaanse luchtmacht gestationeerd in Engeland heeft deze dag een aanval op Braunschweig gepland. Rond 9 uur 's morgens stijgen honderden bommen werpers van het type B-17 en B-24 op van deze Engelse vliegvelden en formeren zich boven de Noordzee, om daarna een route te volgen over het zuiden van het IJsselmeer en dan via Zwolle en Almelo ter hoogte van Lingen Duitsland binnen vliegen. Tussen 10:15 en 10:30 uur stijgen op diverse Duitse vliegvelden rond het Emsland en Nederland, tientallen Duitse jachtvliegtuigen op om het gevecht aan te gaan met deze Amerikaanse bommenwerpers. Dit gebeurt rond 11 uur boven het grensgebied. Tijdens dit luchtgevecht worden diverse toestellen neergeschoten van zowel Amerikaanse als Duitse zijde.
Rond het middag uur wordt Braunschweig gebombardeerd waarna de hele luchtvloot weer westwaarts vliegt via Nederland, richting Engeland. Tussen 12:45 en 13:15 ontwikkelde zich weer een luchtgevecht tussen Meppen en Nordhorn.

Mijn vader zag het gebeuren.
In mijn jonge jaren vertelde mijn vader regelmatig over de twee bommenwerpers die hij heeft zien neerstorten en waarbij hij op de crashlocaties aanwezig is geweest rondom Zwartemeer. Een derde crash waar hij ooggetuige van is geweest, was een “jagertje” die in het zuiden voorbij Weiteveen naar beneden ging terwijl hij naar school liep achter aan de Kamerlingswijk (Zwartemeer).
In de 70'er en 80'er jaren van de vorige eeuw is mij meerdere keren door diverse personen verteld over de crashplaats van een Duitse Focke–Wulf 190 aan de Ing. Steehmanstraat tussen Weiteveen en Nieuw Schoonebeek. "Het toestel is daar compleet in de vier meter dikke veenlaag verdwenen." Sommige mensen dachten dat de piloot er nog in zat tijdens de crash..

5 feiten op een rij
Ongeveer tien jaar geleden ben ik een onderzoek gestart naar de identiteit van de vlieger en zijn toestel. Na vele uren archiefonderzoek, raad plegen van internet, gesprekken met ooggetuigen, onderzoek in oude kranten en vele bezoeken op de crashlocatie, kon ik een aantal feiten op een rijtje zetten.

1) 10 Februari 1944, donderdag 's middags rond 13:00 uur crasht er een FW-190 in het veen op 600 meter afstand van de familie Masselink
2) Deze crashplaats ligt tegenwoordig direct langs de weg in een natuurgebied beheerd door Staatsbosbeheer.
3) In 1951 is door ‘ijzerboeren’ geprobeerd het vliegtuig uit te graven, maar dit ging niet vanwege de dikke veenlaag en de hoge waterstand. Men vond maar weinig aluminium resten. Wel kwam er een reistas boven drijven uit de rompresten van het vliegtuig onder water. Deze bevatte persoonlijke eigendommen van de piloot, waaronder een tandenborstel, scheerspullen, militair paspoort, en het logboek van het toestel. Sommige dingen hierin waren nog te ontcijferen ondanks de zeven jaren onder de grond.
De tas was blijkbaar waterdicht. Ook de beide foto’s van de piloot en een van zijn moeder die in het paspoort zaten waren nog duidelijk herkenbaar. Deze foto’s zouden jaren later nog belangrijk worden. Dit materiaal is gefotografeerd en er is een stuk over in de Emmer Courant verschenen op d.d 14-9-51. Dit gefotografeerde materiaal is een week later opgestuurd naar het Rode Kruis in Den Haag en van daar naar Duitsland met het doel deze bij de nabestaanden te bezorgen.
Helaas is dit nooit gebeurd en is het niet bekend wat er met de bezittingen zijn gebeurd.
4) Rond 1960 toen de Ing Steehmanstraat werd aangelegd is mogelijk materiaal opgeruimd bij het uitgraven van deze weg. Dit wordt bevestigd door diverse mensen, echter is hier nooit melding van gemaakt of iets van in de media bekend geworden
5) Ook in de jaren 70 schijnt er door derden zonder permissie zoek en graafwerk verricht te zijn.

DE FOCKE WULF VAN WEITEVEEN

Resten van Duitse jager uit het veen gehaal

Dubbele tegenstanders.

De Duitse jachttoestellen die 's morgens voor half 11 het luchtruim kozen, stonden rond het middaguur allemaal weer op de grond vanwege hun vluchtduur van anderhalf uur (met luchtgevecht) en maximaal twee uur (kruisvlucht).
Ze moesten dus allemaal worden bijgetankt en van nieuwe munitie voorzien worden. Deze toestellen werden niet meer ingezet. Wel stegen er om 12:20 uur 25 Focke-Wulf jagers op van vliegveld Rheine.
Deze toestellen hadden 's morgens niet aan de gevechten deel genomen en namen nu de terugkerende bommenwerpers onder vuur. Dit gebeurde rond 12:45 uur boven het gebied Meppen/Lingen juist op het moment dat het P-47 jachtescorte van de Amerikanen werd afgelost door nieuwe (verse) jachtgroepen. Dit betekende grote nadelen voor de Duitse jagers want ze kregen dus te maken met een dubbele dosis Amerikaanse jagers.

Jagdgeschwader 11 en 1

Deze 25 Duitse jagers waren afkomstig van de I./JG 11 en enkele van de Stab./JG I. Van deze toestellen werden er zeven neer geschoten.

1) Leutnant Hans Schrangl bij Lingen, parachutesprong
2) Unteroffizier Rudolf Kuhrz Diffelen, k.i.a.
3) Unteroffizier Arno Mattes Emlichheim, k.i.a.
4) Feldwebel Berthold Jochim Bathorn, parachutesprong
5) Unteroffizier Martin Weipprecht Hesepertwist, k.i.a.
6) Unteroffizier Franz Keller bij Lingen, parachutesprong
7) Feldwebel Alfred Gaedicke Ruhle, k.i.a

Uitsluiten en herkennen

Na onderzoek van deze crashgevallen bleven er twee kandidaten over voor de Weiteveense crash. En wel Unteroffizier Mattes en Feldwebel Gaedicke.
Later blijkt dat het toestel van Mattes bij Emlichheim crashte en dat deze piloot begraven ligt op het Neuer Friedhof te Lingen. Gaedicke sprong boven het Ruhler veld uit het toestel en overleefde de sprong niet. Hij ligt begraven te Oranienburg Berlijn.
Het toestel vloog onbemand bij Weiteveen tegen de grond. De laatste twijfel, wat betreft een positieve identificatie van Feldwebel Gaedicke, werd weg genomen bij een bezoek aan onze zeer gewaardeerde collega herr Eickhoff te Bramsche. Daar werd de foto uit 1951 verduidelijkt en vergeleken met andere foto's van Gaedicke. Duidelijk zichtbaar was dat het hier om hem gaat.
Dit resulteert uiteindelijk in het plaatsen van een nieuw Lost Wings paneel waarop zijn naam genoemd gaat worden.

MEDEDELINGEN

17 November

Boekpresentatie van dhr. H. Lübbers met 2daagse expositie over de oorlog rondom Zwartemeer.

Kerstavond

Vele kaarsjes worden ontstoken op de oorlogsgraven. Vrijwilligers en hulp zijn erg welkom!

Eind December

Verschijnen van een speciale jaaruitgave. Een magazine met de hoogtepunten van 2018.

Donateurs

Wilt u ons werk ondersteunen? Zoek gerust contact via facebook of kijk op onze website.